

Sygn. akt XVII 918/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XVII Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Protokolant: p.o. stażysty Anna Kujawińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – Jerzego Maćkowiaka

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2015 roku

sprawy **S. C.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 10.07.2015 r., sygn. akt VI K 620/14,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu.

Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2015 roku w sprawie VI K 620/14 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uniewinnił oskarżonego od zarzucanych mu przestępstw z art. 190 § 1 k.k. (k. 200).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł prokurator (k. 212 – 214).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się konieczna, albowiem pozwoliła Sądowi Okręgowemu na instancyjną kontrolę zaskarżonego orzeczenia, co w konsekwencji doprowadziło do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Przed przystąpieniem do omówienia apelacji skarżącego wskazać należy, że w niniejszej sprawie nie zachodziła żadna z przesłanek określonych w treści przepisów art. 439 § 1 k.p.k. czy art. 440 k.p.k., która determinowałaby uchylenie, bądź zmianę wyroku niezależnie od granic zaskarżenia określonych treścią wywiedzonego środka odwoławczego.

Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dokonał błędnej oceny zeznań pokrzywdzonych, zbyt pochopnie stwierdzając, iż nie obawiali się oni gróźb oskarżonego. Sąd I instancji zupełnie zlekceważył, iż oboje pokrzywdzeni zgodnie podawali w toku postępowania przygotowawczego i na pierwszych terminach rozpraw, a pokrzywdzony konsekwentnie do końca postępowania, iż obawiali się gróźb wypowiedzianych przez oskarżonego pod ich adresem. Sąd meriti nie dokonał należytej analizy tych zeznań pokrzywdzonych z ich późniejszymi depozycjami oraz pozostałym

Odnosząc się natomiast do oceny wyjaśnień oskarżonego to zwrócić należy uwagę, iż skoro Sąd I instancji przyjął, że oskarżony wypowiedział wskazane przez pokrzywdzonych groźby wobec nich (k. 205), to jako logiczny wniosek winno nasunąć się rozważenie przypisania oskarżonemu choćby usiłowania dokonania zarzucanych mu przestępstw. Wszakże Sąd meriti jednoznacznie ustalił, iż oskarżony był agresywny, albowiem próbował uderzyć pięścią pokrzywdzonego (k. 204), a nadto z zeznań pokrzywdzonych wynika, iż był on prawdopodobnie pod wpływem alkoholu. Oceniając więc obiektywnie takie okoliczności zachowania oskarżonego z całą pewnością w przypadku uznania przez Sąd I instancji, iż nie doszło do dokonania przestępstw z art. 190 § 1 k.k., albowiem wypowiedziane przez oskarżonego groźby nie wzbudziły w pokrzywdzonych obawy ich spełnienia, należało rozważyć możliwość zakwalifikowania działania oskarżonego jako dążenia do dokonania zarzucanych mu przestępstw (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k.). Dla przeciętnego człowieka z pewnością bowiem tego rodzaju zachowanie sprawcy mogło zostać odebrane jako chęć wzbudzenia w nim obawy przed spełnieniem wypowiedzianych gróźb pozbawienia życia. Tymczasem Sąd Rejonowy pomimo pozytywnego stwierdzenia, że do wypowiedzenia przez oskarżonego gróźb wobec pokrzywdzonych faktycznie doszło, zaprzestał dalszej prawno – karnej oceny zachowania oskarżonego, wobec ustalenia (jednakże w ocenie Sądu odwoławczego zbyt pochopnego), że pokrzywdzeni gróźb tych w rzeczywistości się nie obawiali. Takie postępowanie Sądu meriti nie zasługiwało na akceptację.

Powyżej wskazane niedostatki w ocenie dowodów doprowadziły w konsekwencji do poczynienia przez Sąd I instancji błędów w ustaleniach faktycznych. W tym stanie rzeczy mając na uwadze wszystkie wskazane uchybienia i sprzeczności koniecznym było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok przekazując sprawę S. C. Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy obowiązany będzie do uwzględnienia wszystkich wskazań zawartych w treści niniejszego uzasadnienia. Przede wszystkim konieczna będzie ponowna ocena zeznań pokrzywdzonych z należyтым uwzględnieniem upływu czasu od przedmiotowego zdarzenia i możliwością naturalnego ustania wzbudzonej wówczas u nich obawy spełnienia gróźb oskarżonego. Zasadnym będzie także ewentualne rozważenie przez Sąd Rejonowy wypełnienia przez oskarżonego znamion usiłowania zarzucanych mu przestępstw, w razie ponownego uznania, iż groźby nie wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnionej obawy ich spełnienia.

Justyna Andrzejczak